

Martin. Takoj grem! (Odide.)

Jakob. Zavedli so ga hudobni ljudje, ki so ga hoteli spraviti ob vse imetje. Janez, usliši prošnje svojega starega očeta! (Poklekne in pogleda proti nebu.) Oče nebeški! Usmili se mene ubogega starega očeta in spravi sina na pravo pot! Drugače je konec mojemu življenju, od žalosti bom moral umreti. Poglej, kaj bo potem sirota sama na svetu, kadar ne bo več mene! Usliši mojo prošnjo, usliši jo, o Bog! (Vstane.)

IV. prizor.

Janez. Martin. Prejšnji.

Janez (vstopi). Kako mi je hudo.

Jakob. Zakaj si pa šel v gostilnico?

Janez. Obhajali smo Kolarjev god in povabil me je, naj grem z njim.

Martin. Pa sem ti rekel, da ne pojdi.

Janez. Od sedaj naprej ne bom več pijačeval.

Jakob. Reci še enkrat, prisezi!

Janez. Prisezam pri živem Bogu, da nikdar več ne okusim pijače!

Jakob. Torej me je le Bog uslišal!

Martin. Ves večer sem molil zate, da bi se izpreobrnil; a Bog me je uslišal.

Jakob. Tvoja duša je rešena!

Martin. Poprimi se sedaj gospodarstva, in blagoslov božji pride nad nas!

Zavesa pade.

Junaki.

*Zlate moje rožice,
ve ste mehke kože!*

*Komaj mrazek vas poliplje,
že se cvetje vam osiplje.*

*Mi pa mladi smo, krepki,
mraz prav malo nas skrbi.*

*Kaj, če mrzel veter piše?
Saj imamo gorke hiše!*

*V hiši mi se grejemo,
vefrčkom se smejemo;
a če brije krog nas sapa,
gorka nas varuje kapa.*

Borisov.

